

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Mariae Gratiani A Burgo S. Sepulchri Episcopi Amerini De Vita Joannis Francisci Commendoni Cardinalis Libri Quatuor

Graziani, Antonio Maria

Parisiis, 1669

Cap. XVIII. De Carrafa, fratribusque Vrbe pulsis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9616

diis cum transegiſſet, poſtremo bona cum Pontificis venia anno inſequenti M. D. LIX. ab Urbe Venetias diſceſſit, inde Zacynthum, ac Caphaleniam, quarum Inſularum Epiſcopus erat, tranſmiſſurus. Verum dum ibi tempeſtatem ad navigandum idoneam opperitur ad xv. Kal. Septembris Paulus IV. deceſſit, tertium quidem & octuageſimum agens annum, ſed irâ, ac mœrore magis, quàm ſenio confectus, quòd ſclerum Carafæ, fratrumque, vt diu neſcius, ita ſerus ultor extitiſſet.

De Carafa, fratribusque Urbe pulſis.

CAPUT XVIII.

CARAFÆ Cardinali duo fratres erant, natu major Joannes Dux Paliani, minor Antonius Marchio Montibelli, vterque titulum per alterius injuriam adeptus. Diverſi vitiis, ſed omnes arrogantia, & ſocordia pariter odioſi, inviſique. Cæterum diſcordes inter ſe, obſidendis patrii auribus, ne quid quod ipſorum ſclera proderet, permanere ad eum poſſet, fraternalis concordia, & fides ex mutuo metu. Uni Paulo fictæ probitatis, & innocentiaſpeciem præferabant; apud alios certabant flagitiis. Ac falſus ſimulatione Paulus iis ſe abutendum permiferat, intentus ipſe jubendis novis legibus, queis projectam
homi-

hominum licentiam frenaret ; & domesticæ turpitudinis nescius aliorum ordinabat mores. Unde pari odio. & virtutes ejus , & vitia suorum habebantur. Quæ cùm omnem excessissent modum , extitit, qui miseretur Pontificis, alioquin egregii, & publicæ rei percipidi ; & in quo , præter asperius adversus repugnantes ingenium , vehementioremque naturam , nihil quod magnopere reprehendi posset , invenires , quando ille in tantam invidiam , atque offensionem hominum nullo suo merito adductus videretur. Is quicumque fuerit (nam & in occulto mansit , nec sciri ad rem magnopere pertinet) dicitur veniâ impetratâ , quod non hæc antea detulisset , vitam , mores , facinora trium fratrum , ac dedecora domus omnia aperuisse , addito , quantum inde ad bonos offensionis , quantum ad ipsum invidiæ , atque adversæ famæ redundaret. Artonitus ea audivit Pontifex , & vbi haud vana referre viso fides auctori fuit , ingenti dolore , atque impetu exarsit , cùm quid potissimum in eos statueret pudore simul , iraque confuso non satis succurreret , in præsentia misit , qui omnes , quicumque se aliquâ propinquitate contingeret , aditu , & conspectu suo prohiberet , & Senatum in sequentem diem , quia tum nox suberat , vocari iussit. Cùm ventum in Senatum est , gravi oratione prius de Patrum fide est conquestus , à quibus admonitum se oportuit eorum , quæ contra publicam rem , famamque , & existimationem suam fieri animadverterent.

Quamquam ignoscere se alienis dixit, quando à
 suis tam sceleratè deceptus, ac proditus fuerit.
 Trucibus inde verbis in eos invecus, Carasam
 Cardinalem legatione Bononiæ, atque omni publi-
 cã administratione removit; Joanni militarem
 ducatum, atque imperium, quod ei totã Roma-
 nã Ecclesiã ditione erat, item Præfecturam clas-
 sis ademit: Antonium suã Burgi, & Palatii custo-
 diã privavit, atque ipsos, & præterea reliquos
 gentiles, atque affines suos, præter Alphonsum
 Cardinalem Antonii filium spectatã modestiã
 juvenem, ante noctem excedere vrbe, & assigna-
 ta cujusque exilio in oppida abire imperavit; ma-
 lum minatus, si quis aliquem eorum vllã re ju-
 visset. Professusque graviora meritos, adjecit vl-
 ciscendi sui, ac dignas pœnas à fontibus repe-
 tendi palmam successori relinquere. Cùm multa
 in hanc sententiam atrocia plenus iræ, vultu, voce,
 oculis terribilis intonuisset, (& inerat ei dicendi
 summa vis, summãque facultas, & gravitas, &
 trux cùm ira efferbuisset, oculorum obtutus)
 adeò exterruit Senatum, vt magis nutu, vultu-
 que mitiora Patres precari viderentur, quàm quis-
 quam aggredi sermone auderet. Et Ranutium
 Farnesium Cardinalem clementi ingenio, libe-
 ralique naturã, ac præstanti facundiã juvenem,
 vnum lenire iram, regere reos, deprecari tam
 subitam damnationem, audiendosque, & copiam
 adeundi patris aures, diluendique quæ objice-
 rentur, aut clementiam implorandi fratris filiis

non negandam differere orsum responso adeò sæ-
 vo pertulit , vt diceret , Si Paulus III. avus tuus , „
 Ranuti , eâdem severitate Petri Loysii filii sui fa- „
 cinora , morésque coërcuisset , non illum fœdum „
 in modum trucidatum , laceratúmque Placenti „
 ni è fenestris in viam publicam projecissent. Tum „
 verò ne hiscere quidem audente vlllo exilium Ca-
 rafæ , cæterísque indicitur , denunciaturque , nul-
 lam veniæ spem , nisi fortè in obsequio esse. Tum
 dilabentibus qui assiduè affectari , deducere , obser-
 vare consueverant , qui fere fortunæ auram , non
 amicitia jura sequuntur , Commendonus , (non-
 dum enim Româ discesserat) quamquam Flo- flo-
 rentium domo pridem abstinerat , tum labefa-
 ctos , pressósque omnibus officiis percoluit , ma-
 ximè Cardinalem , à quo etiam decorum nava-
 tæ fidei testimonium tulit : cùm enim eum Vi-
 tellius Cardinalis Palatio exeuntem solaretur , &
 vt fit , bonam habere spem juberet , Carafa ver-
 sus ad Commendonum , qui ponè sequebatur ,
 dextrâque in humerum ejus injectâ : Quid , in- „
 quit , Vitelli , non æquo animo adversa nostra fe- „
 ramus , quando sic tulit ? Quem si nos audisse- „
 mus , numquam hoc scopulo impacti tantam con- „
 tumeliam subire nunc necesse haberemus. Ita „
 Carafa Marinum exulatum abiit , cæteri item „
 quò quisque jussus erat. Pontifex ad hæc eorum
 acta permulta rescidit , quos ipsi publicis mune-
 ribus præposuerant , statim ejecit , tributa , one-
 ráque se incscio ab iis imposita populis sustulit.

Nec tamen grata hæc in vulgus erant, quia non tam ex beneficentia in alios, quàm ira in suos profecta interpretabantur. Et quamquam illos amotos rebus, punitosque gaudebant, tamen quisque quid sibi timendum esset, quando proximis tam implacabilis fuisset, reputabant. Quantum verò terroris ea severitas in omnes effuderit, id argumentum sit, quòd cum fortè ignara rei in Urbem venisset, eo ipso tempore Poliniani Marchionis vxor, Pontificis ipsius sororis filia, inventus nemo sit, qui eam domo reciperet, quæ ut venerat frequenti comitatu, imbre maximo, totam emensa urbem, ab singulis Principibus, cum quibus aliquod hospitii jus haberet, exclusa, ad publica diversoria descendit, sed ne ab iis quidem admissa, timentibus cunctis, ne quid contra voluntatem Pontificis facerent, post diuturnum ludibrium remota in Urbis parte ab caupone omnium ignaro, humili, ac sordido tecto madida, deformisque recipitur. Inde insequenti die primâ luce Neapolim abiit. Et Carafa Cardinalis cum ab ægritudine animi morbo quoque corporis graviter decumberet, medicosque accitum Romam misisset, nec ire ad eum, nec ea de re Pontificem appellare quisquam est ausus. Non omittam hoc loco exitum horum fratrum, qui documentum mortalibus esse possunt, quàm incertis casibus humanæ res versentur, & quàm instabili gradu illi nitantur, qui fixam terræ mentem cælo numquam erigunt. Hi satis amplâ do-

mi fortunâ orti, eâ mox per ruinam partium, quas secuti fuerant, dejecti, diu exules, atque egentes fuerunt, & Carolus vitam mercede militiæ sustentavit. Ad eam inde potentiam pervenerant, ut potiundi Neapolitani Regni spem animo concipere, atque aggredi potuerint, rerumque arbitri quatuor Romæ annos fuerint; tandem à patruo indelebili ignominia notâ Urbe expulsi, quandiu ille supervixit, exularunt. Postremò à Pio IV. qui post Paulum Pontificatum gessit, Carolus, & Joannes capti, damnatique, ac publici carnificis manu necati sunt.

FINIS LIBRI PRIMI.

